

šýpot „torent de munte“ — în graiurile huțule (*Vincenz*, 718, *Hrabec*, 50), *Nakonetschna* — *Radnuc'kyj*, 98). Etimol.: < rom. dial. *șîpot* „șipot“, cf. bg. *šépot* „murmur“. Var.: *šýpít*. Despre *i*, vezi § 15.

T

tájstra „traistă“ — în graiurile de vest (*Hrinčenko*, 243, *Vincenz*, 718), iar ca regionalism, și în ucr. literară (*Ukr.-russk-slovar'*, 5). Etimol.: < rom. dial. *táistră* „id.“ (Miklosich, *Wanderungen*, 10, Șăineanu, *Istoria*, 273, *Candrea*, 403). Împrumut direct din greaca bizantină în graiul populației romanizate din nordul și sudul Dunării, în sec. X—XIII (*Mihăescu*, 127). Tematic e strîns legat de termenii păstorești, fiind obiectul în care păstorii păstrează și pcartă cu sine hrana zilnică, *merénd'a*. E o dovadă în plus că la ucraineni termenul provine din română. Cuvîntul este cunoscut și în rusă și bielorusă (*Vrabie*, *Termeni*. 994—995). Derivate, cu diverse suf.: *trájsterka*, *tájstrečka*, *tájstroňka*, *tájstročka* „trăistuță“; *tajstrýna* „traistă veche și uzată“; *tajstróvyj*, adj. (*Hrinčenko*, *ibid.*, iar pentru *tajstrýna* și *Ukr.-russk.slovar'*, *ibid.*, cu menț. „regionalism“).

t'ar „chiar“, „într-adevăr“ — în graiurile bucovinene și huțule (*Hrinčenko*, 303). Etimol.: < rom. *chiar* < lat. *clarum* (*Kalužniacki*, 19, Șăineanu, *Istoria* 275, *Candrea*, 407, *Candrea* — *Densusianu*, 51, nr. 344, *Scheludko*, 143, *Crânjală*, 432, *Rosetti*, I, 128 și V, 119), prin rom. dial. *t'ar* (Bucovina).

tarkátyj „tărcat“ — în graiurile bucovinene și huțule, iar ca regionalism, și în ucr. literară (*Hrinčenko*, 248, *Ukr.-russk. slovar'*, 15). Etimol.: < rom. *tărcăt* (*Kalužniacki*, 19, Petrovci, *Note sl.-rom. II*, 346, *Crânjală*, 432, *Rosetti*, V, 119, *Șylo*, 84), prin dial. *tarcăt* < *a tarcá* (cf. același raport între *băltăt* și *a băltá*, *vărgăt* și *a vărgá*, *pătát* și *a pátá* etc.), cu desinența adjectivală *-yj*, vezi § 31. În română termenul a fost notat în întreaga jumătate de nord a teritoriului (*ALR*, s.n., II, h. 277, „cal *băltat*.“ Fr. Miklosich deriva în mod greșit ucr. *tarkátyj* direct din magh. *tarka* (*Fremdwörter*, 59).

t'ask 1° „piatra de pe brînză din puțină“; 2° „piatra de pe fundurile de deasupra din puțină cu varză murată“; 3° „gretute ce se pune peste ceva pentru a fixa etc.“ — în graiurile transcarpatice (*Dzendzelivs'kyj*, *Atlas Transcarp.*, h. 177). Etimol.: < rom. *teasc*, „id.“ (1°, 2°) < v. sl. de :ud *těskъ*. J. Dzendzelivs'kyj arată bine, la *Comentarii*, că în acest caz nu poate fi vorba de o continuare a cuvîntului *těskъ* din rusa veche, căci reflexul lui *ě* (†) în ucr. comună este *i*, iar nu *'a* (La acesata se poate adăoga că, în același atlas, pe h. 195, *termeni pentru hrean*, s-a obținut pretutindeni *arin* < v. rus. *xrěno*, iar nu *ar'an*). Variante și răspîndirea lor: cu sensul 1° — în p.c. 118 și 119 (*t'ask*); cu sensul 2° — în pct. 24, 46, 54—56, 91—97, 122—124, 126—133, 159, 163—165, 168, 184, 190—200, 209—211 (*t'ask*, *t'ask*, *k'ask*); 167, 168, 202, 203, 208, 212 (*t'as*, *t'az*, *k'as*, *t'as*); 44, 45, 49—53, 55—60, 90, 92, 93, 95 (*t'azók*, su suf. *-ók*); 152, 154—157, 159, 160 (*t'askuvnýk*, *t'askóvnýk*, cu suf. *-uvnýk*, *-év-nýk*); 153, 158, 161, 162, 179, 180, 182, 183, 185, 188 (*t'askunýk*, cu suf. *-unýk* < *-uv-nýk* < *-ov-nýk*); cu sensul 3° — în p.c. 125, 132, 133, 150 ș.a. Sensul 1°, fiind legat de păstorit, trebuie să fie cel mai vechi. Derivat propriu: *t'askáty* „a presa“, cu suf. *-á-ty*.